

AGATHA CHRISTIE

pod pseudonymem

Mary Westmacott

OBRŮV CHLÉB

OBRŮV CHLÉB

AGATHA CHRISTIE POD PSEUDONYMEM MARY
WESTMACOTT

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

OBRŮV CHLĚB

Copyright © Agatha Christie pod pseudonymem

„Mary Westmacott“, 1930

Translation © Tereza Novotná, 2022

Cover © Splendidum družstvo 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-237-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-238-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-239-0 (PDF)

Podle anglického originálu *Giant's Bread*, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

PROLOG

KNIHA PRVNÍ - Vernon

Kapitola první

Kapitola druhá

Kapitola třetí

Kapitola čtvrtá

Kapitola pátá

Kapitola šestá

Kapitola sedmá

Kapitola osmá

KNIHA DRUHÁ - Nell

Kapitola první

Kapitola druhá

Kapitola třetí

Kapitola čtvrtá

Kapitola pátá

Kapitola šestá

Kapitola sedmá

KNIHA TŘETÍ - Jane

Kapitola první

Kapitola druhá

Kapitola třetí

Kapitola čtvrtá

KNIHA ČTVRTÁ - Válka

Kapitola první

Kapitola druhá

Kapitola třetí

Kapitola čtvrtá

KNIHA PÁTÁ - George Green

Kapitola první

Kapitola druhá

Kapitola třetí

Kapitola čtvrtá

Kapitola pátá

PROLOG

Byl to slavnostní večer otevření nové londýnské Národní opery, a tedy i příležitost. Byla tam královská rodina. Byl tam tisk.

Vymóděná smetánka tam byla v hojném počtu.

Uvedená hudební skladba byla nové dílo dosud neznámého skladatele Borise Groena. V přestávce po první části představení mohl posluchač nasbírat následující útržky konverzace. „Úplně božské, co říkáš miláčku... Říká se, že je to prostě – to – nejnovější!!! Všechno jakoby bylo schválně rozladěné... Musíš číst Einsteina, abys tomu rozuměla... Ano, drahý, budu všem říkat, že je to naprosto úžasné. Ale v soukromí z toho člověka bolí hlava! Proč nemůžou otevřít britskou operu s pořádným britským skladatelem?“

„Všechny ty ruské hlouposti!“ takto ostře se vyjádřil jeden plukovník.

„Přesně tak,“ přitakal jeho společník. „Ale víte, žádní britští skladatelé nejsou. Je to smutné, ale je to tak!“

„Nesmysl – to mi neříkejte, pane. Prostě jim nedají šanci – tak to je. Kdo je ten Levinne?“

„Špinavý cizí Žid. Nic jiného to není!“

Muž opodál, opřený o zeď, napůl skrytý za závěsem, si dovilil usmát se – byl to totiž Sebastian Levinne, jediný majitel Národní opery, familiárně známý pod titulem Největší showman světa.

Byl to urostlý muž, poněkud příliš obtloustlý. Tvář měl zažloutlou a netečnou, oči korálkové a černé, z hlavy mu trčely dvě obrovské uši, z nichž by měli ohromnou radost karikaturisté.

Vlna řečí se kolem něj valila...

„Dekadentní... morbidní... neurotické... dětinské...“

To byly kritiky mužů.

„Zničující... příliš božské... úžasné...“

To byly ženy.

„Je to jenom oslavná revue. Úžasné efekty v druhé části, doufám, že uvidíme. Ta první část “Kámen” je jen takový úvod. Říká se, že starý Levinne se na tom prostě vyřádil. Nikdy nic takového nebylo.“

„Hudba je dost divná, ne?“

„Bolševický nápad, myslím. Hlukové orchestry, neříká se jim?“

Byli to mladí muži, inteligentnější než ženy, méně zaujatí než kritici.

„To se neuchytí. Je to jenom trik.“

„Ale já nevím – pro tenhle kubistický styl je tu cit. Levinne je chytrý. Někdy schválně zahodí peníze – ale dostane je zpátky.“ Hlasy ztišily, když se mluvilo o peněžních částkách.

Byli to příslušníci jeho třídy. Sebastian Levinne se usmál.

Zazvonil zvonek – dav se pomalu rozprchl a vrátil se na svá místa.

Nastalo čekání plné štěbetání a smíchu – pak se světla zavlnila a pohasla. Dirigent se vyšvihl na své místo. Před ním stál orchestr, který byl jen šestkrát větší než jakýkoli orchestr v Covent Garden a který se zcela lišil od běžného orchestru. Byly v něm podivné nástroje z lesklého kovu jako znetvořené příšery a v jednom rohu se nezvykle třpytil křišťál. Dirigentova taktovka byla natažená – pak spadla a vzápětí se ozvalo tiché rytmické bušení jako kladiva na

kovadlině – každou chvíli se nějaký úder vynechal – ztratil – a pak se zase vrátil a zaujal své místo mimo pořadí, strhávaje ostatní.

Opona se zvedla...

Vzadu v lóži na druhém stupni stál Sebastian Levinne a díval se. Tohle nebyla opera, jak se běžně chápe. Nevyprávěla žádný příběh, nevystupovaly v ní žádné osobnosti. Spíše to bylo něco na způsob gigantického ruského baletu. Obsahovala velkolepé efekty, podivné a zvláštní světelné efekty – efekty, které byly Levinneho vlastními vynálezy. Jeho revue byly dlouho považovány v této oblasti za naprostou efektní senzaci. Vložil do nich celou sílu své fantazie a zkušeností.

Prolog představoval Kámen – dětství člověka.

Tohle – hlavní část díla – byla vrcholná přehlídka strojů – fantastická, téměř strašná. Elektrárny, dynamy, tovární komíny, jeřáby, vše se prolíná a plyne. A muži – armády mužů – s kubistickými robotickými tvářemi – defilujícími ve vzorech.

Hudba se rozléhala a vlnila – z nových kovových nástrojů podivných tvarů se ozývalo hluboké zvučné burácení. Nad tím vším zněl podivný vysoký sladký tón – jako zvonění nesčetných sklenic...

Následovala epizoda Mrakodrapy – New York viděný vzhůru nohama jako z kroužícího letadla za časného ranního rozbřesku. A podivný neharmonický rytmus bil stále naléhavěji – s rostoucí hroživou monotónností. Táhl se dalšími epizodami až k vyvrcholení – zdánlivě obří ocelové stavbě – tisícům mužů s ocelovými obličejí svařených do Obřího kolektivního člověka...

Epilog následoval vzápětí. Nebyla žádná přestávka, světla se nerozsvítala.

Promluvila pouze jedna strana orchestru. To, čemu se říkalo novým moderním výrazem "Skleněný".

Klarion rozezněl tóny.

Opona se rozplynula v mlze... mlha se rozestoupila... náhlá záře způsobila, že si člověk chtěl zakrýt oči.

Led – nic než led... velké ledovce... zářící...

A na vrcholku obrovského vrcholu malá postava – obrácená směrem od diváků k nesnesitelné záři, která představovala východ slunce.

Směšná postava muže...

Odlesk se zvětšoval – až do bělosti hořčíku. Ruce se s výkřikem bolesti instinktivně přitiskly k očím.

Sklo zazvonilo – vysoko a sladce – a pak se rozbilo – doslova rozbilo – na cinkající střepy.

Opona spadla a světla se rozzářila.

Sebastian Levinne s netečnou tváří přijímal různé gratulace a poplácávání.

„Tak tentokrát se ti to povedlo, Levinne. Žádná polovičatá opatření, co? Zatraceně dobrá show, starouši. Ale nevím, jestli tuším, o čem to celé je.“

„Obr, co? To je pravda, žijeme ve věku strojů.“

„Ach, pane Levinne, to je prostě příliš děsivé na to, aby se to dalo popsat slovy! O tom strašném ocelovém obrovi se mi bude zdát.“

„Stroje jako Obr, který požívá, co? To se moc nemýlíš, Levinne.“

„Chceme se vrátit k přírodě. Kdo je Groen? Rus?“

„Ano, kdo je Groen? Je to génius, ať je to kdokoli. Bolševici se mohou chlubit, že konečně mají jednoho úspěšného skladatele.“

„Škoda, Levinne, že jste se stal bolševikem. Kolektivní člověk. A taky kolektivní hudba.“

„No, Levinne, hodně štěstí. Nemůžu říct, že by se mi to zatracený kejklování, kterému se dneska říká hudba, líbilo, ale je to dobrá podívaná.“

Téměř jako poslední přišel malý stařík, mírně ohnutý, s jedním ramenem výše než druhým. Řekl velmi zřetelně: „Nechceš mi dát napít, Sebastiane?“

Levinne přikývl. Tento malý stařík byl Carl Bowerman, nejvýznamnější anglický hudební kritik. Šli spolu do Levinneho vlastní svatyně.

V Levinneho pokoji se usadili do dvou křesel. Levinne svému hostu nabídl whisky se sodou. Pak se na něj tázavě podíval. Byl zvědavý na jeho verdikt.

„Tak co?“

Bowerman minutu nebo dvě neodpovídal. Nakonec pomalu řekl: „Jsem starý muž. Jsou věci, které mi dělají radost – a jsou jiné věci – například dnešní hudba – které mi radost nedělají. Ale přesto poznám génia, když se s ním setkám. Jsou stovky šarlatánů – stovky bořitelů tradic, kteří si myslí, že tím dokázali něco úžasného. A pak je tu sto a první – tvůrce, člověk, který směle vykročí do budoucnosti...“

Odmlčel se a pak pokračoval.

„Ano, poznám génia, když ho potkám. Nemusí se mi líbit – ale poznám ho. Groen, ať je to kdokoli, je génius... Hudba zítřka...“

Znovu se odmlčel a Levinne ho opět nepřerušil, ale čekal.

„Nevím, jestli váš podnik bude úspěšný, nebo ne. Myslím, že uspěje – ale to bude hlavně díky vaší osobnosti. Máte umění přinutit veřejnost, aby přijala to, co chcete. Máte talent a úspěch. Udělal jste z

Groena záhadu – předpokládám, že je to součást vaší tiskové kampaně.“

Zaníceně se na Sebastiana podíval.

„Nechci se vám plést do vaší tiskové kampaně, ale řekněte mi jednu věc – Groen je Angličan, že?“

„Ano. Jak to víte, pane Bowermane?“

„Národnost v hudbě je nezaměnitelná. Studoval v ruské revoluční škole, to ano, ale – jak jsem řekl, národnost je nezaměnitelná. Před ním tu byli průkopníci – lidé, kteří se nesměle pokoušeli o věci, kterých dosáhl on. Měli jsme svou anglickou školu – Holsta, Vaughana Williamse, Arnolda Baxe. Po celém světě se hudebníci přibližovali novému ideálu – absolutnu v hudbě. Tento muž je přímým nástupcem toho chlapce, který..., jak se jmenoval? Deyre – Vernon Deyre – geniální člověk.“ Povzdechl si. „Zajímalo by mě, Levinne, kolik jsme toho válkou ztratili.“

„Těžko říct, pane.“

„Na to se nedá myslet. Ne, na to se nedá myslet.“ Vstal. „Nesmím vás zdržovat. Víím, že máte hodně práce.“ Na tváři se mu objevil slabý úsměv. „Obr! Vy a Groen si necháváte svůj malý žertík jen pro sebe, myslím. Všichni považují za samozřejmé, že Obr je Moloch strojů. Nevidí, že skutečný Obr je ta prasečí postava – člověk. Individualista, drží jako kámen a železo, a přestože se civilizace rozpadají a umírají, probouje se další dobou ledovou, aby povstal v nové civilizaci, o které se nám ani nezdá...“

Jeho úsměv se rozšířil.

„Čím jsem starší, tím víc jsem přesvědčen, že není nic tak ubohého, směšného, absurdního a naprosto úžasného jako Člověk...“

Zastavil se u dveří, ruku na klice.

„Člověk se diví, co všechno vedlo ke vzniku takové věci, jako je Obr? Co ho vytváří? Co ho živí? Dědičnost utváří nástroj – prostředí ho leští a zaobluje – sex ho probouzí... Ale je toho víc. Je tu ještě jeho potrava.“

Přemýšlel a pak zapěl:

„Fee, fie, fo fum,

cítím krev smrtelníka.

Ať je živý, nebo mrtvý,

rozdrtím jeho kosti, abych si vydělal na chleba.“

Chvilí se opět odmlčel a pak pokračoval: „Krutý Obr, génius, Levinne! Netvor, co se živí masem a krví. O Groenovi nic nevím, přesto bych přísahal, že svého Obra krmí vlastním masem a krví a možná i masem a krví jiných... Jejich kosti rozemelou, aby z nich udělali Obrův chléb... Jsem starý muž, Levinne. Mám své choutky. Dnes jsme viděli konec – rád bych znal začátek.“

„Dědičnost – prostředí – sex,“ řekl Levinne pomalu.

„Ano. Přesně to. Ne že bych doufal, že mi to řeknete.“

„Myslíte, že to vím?“

„Jsem si jistý, že to víte.“

Nastalo ticho.

„Ano,“ řekl nakonec Levinne, „já vím. Kdybych mohl, řekl bych vám celý příběh – ale nemohu. Existují důvody...“

Pomalou opakoval: „Existují důvody...“

„Škoda. Bylo by to zajímavé.“

„Zajímavé, ale...“

KNIHA PRVNÍ - Vernon

Kapitola první

1.

Ve Vernonově světě byli jen tři skutečně důležití lidé: Sestra (tak říkal své vychovatelce), Bůh a pan Green.

Byly tu samozřejmě i chůvy. Winnie, ta současná, a za ní Jane a Annie a Sarah a Gladys. To byly všechny, které si Vernon pamatoval, ale bylo jich mnohem víc. Služebné u nich nikdy nezůstávaly dlouho, protože si asi s matkou nerozuměly, přestože s otcem ano. Ve Vernonově světě se s nimi téměř nepočítalo.

Existovalo také jakési božstvo-dvojče, kterému se říkalo maminka-tatínek a které Vernon zmiňoval ve svých modlitbách a které také souviselo s chozením dolů na zákusek. Byly to stínové postavy, docela krásné a úžasné – zejména maminka, ale opět nepatřily do skutečného světa – Vernonova světa.

Věci ve Vernonově světě byly skutečně velmi reálné. Například na podlaze v dětském pokoji ležel podivný trpaslík. Podlaha byla zelenobílá pruhovaná, docela drhla na holá kolena a v jednom jejím rohu byla díra, kterou Vernon potají zvětšoval tím, že v ní obtáčel prsty. Na stěnách dětského pokoje se fialové kosatce nekonečně klikatily vzhůru kolem vzoru, který byl někdy kosočtvercem a

někdy, když jste se na něj dívali dost dlouho, křížem. Vernonovi to připadalo velmi zajímavé a docela kouzelné.

U jedné stěny stál houpací kuň, ale Vernon se na něm vozil jen zřídka. Bylo tam několik nákladních autíček, se kterými si hodně hrál. Byla tam nízká skříň plná více či méně zchátralých hraček. Na horní polici se nacházel zajímavější obsah, se kterým si hrál za deštivého dne nebo když měla sestra neobvykle dobrou náladu. Byla tam krabice s barvami, štětce z pravé velbloudí srsti a hromada ilustrovaných papírů na vystřihovánky. Vlastně všechny věci, o kterých sestra říkala, že jsou "tak rozházené, že je nemůže dát dohromady".

A v centru tohoto realistického školkového vesmíru, který všemu dominoval, byla sama sestra. Osoba č. 1 Vernonovy trojice. Velmi velká a široká, velmi škrobená a prchlivá. Vševědoucí a všemocná. Sestřičku si přesto nemohl vynachválit. Věděla všechno líp než malí kluci. Často to říkala. Celý život se starala o malé chlapce (a mimochodem i o malé dívky, ale ty Vernona nezajímal). Vernon nepochyboval o tom, že i on pro ni vyroste a bude ji užitečný, i když se mu to někdy nezdálo pravděpodobné. Na sestře bylo něco, co vzbuzovalo respekt, ale zároveň znala odpověď na všechno. Například Vernon pronesl hádanku o diamantech a křížích na tapetě.

„Ano!“ řekla sestra, „na všechno se dá dívat dvěma způsoby. To jsi určitě slyšel.“

A protože Vernon ji jednou slyšel říkat Winnie totéž, uklidnilo ho to a uspokojilo. Při té příležitosti sestra pokračovala, že otázka má vždycky dvě strany, a Vernon si napříště vždycky představoval

otázku jako písmeno A, po jehož jedné straně se plíží křížky a po druhé diamanty.

Po sestře tu byl Bůh. Bůh byl pro Vernona také velmi reálný, hlavně proto, že se v rozhovoru se sestrou vyskytoval ve velké míře. Sestra věděla většinu věcí, které člověk dělal, ale Bůh věděl všechno, a Bůh byl, pokud vůbec něco, konkrétnější než sestra. Boha jste nemohli vidět, což mu, jak měl Vernon vždycky pocit, dávalo oproti vám poněkud nespravedlivou výhodu, protože on vás vidět mohl. Dokonce i ve tmě vás viděl. Někdy, když Vernon ležel v noci v posteli, mu při pomýšlení, že se na něj Bůh dívá skrz tmu, běhal mráz po zádech.

Ale celkově byl Bůh ve srovnání se sestrou nehmotnou osobou. Člověk na něj mohl většinu času pohodlně zapomenout. Tedy až do chvíle, kdy ho sestra schválně vtáhla do hovoru.

Jednou se Vernon pokusil o vzpouru.

„Sestřičko víš, co budu dělat, až umřu?“

Sestra, která pletla punčochy, řekla: „Raz, dva, tři, čtyři, tady, teď mi vypadl steh. Ne, Vernone, to určitě ne,“ usmála se.

„Půjdu do nebe – a půjdu přímo k Bohu – přímo k němu půjdu a řeknu: “Jsi strašný člověk a já bych tě nejraději snědl!”“

Ticho. Bylo dokonáno. Řekl to. Neuvěřitelná, nevídaná drzost! Co by se stalo? Jaký strašlivý trest pozemský či nebeský by na něj dopadl? Čekal – bez dechu, co sestra řekne.

Sestra zvedla hlavu. Podívala se na Vernona přes brýle. Byla klidná – nevzrušená.

„Není pravděpodobné,“ poznamenala, „že by si Všemohoucí všimal toho, co říká malý nezbedný chlapec. Winnie, podej mi ty nůžky, prosím.“

Vernon se zkroušeně vzdálil. Nebylo to dobré. Sestru nemohl dostat ani touto hláškou. Mohl to vědět.

2.

A pak tu byl pan Green. Pan Green byl jako Bůh, protože jste ho nemohli vidět, ale pro Vernona byl velmi skutečný. Věděl například přesně, jak pan Green vypadá – střední výška, spíše podsaditý, trochu podobný vesnickému prodavači, který zpíval nejistým barytonem ve vesnickém sboru, jasně červené tváře a vousy ze skopových kotlet. Měl modré oči, velmi jasně modré. Skvělé na panu Greenovi bylo, že hrál – rád hrál. Ať si Vernon vymyslel jakoukoli hru, právě tu pan Green rád hrál. Byly na něm i jiné přednosti. Měl například sto dětí. A tři další. Ta stovka se ve Vernonově mysli udržela celá, radostný dav, který se proháněl tisovými alejemi za Vernonem a panem Greenem. Ale tři další se lišily. Říkali jim třemi nejkrásnějšími jmény, která Vernon znal: Pudl, Veverka a Strom. Vernon byl možná osamělý malý chlapec, ale nikdy si to neuvědomoval. Protože, jak vidíte, měl na hraní vymyšleného pana Greena a Pudla, Veverku a Strom.

3.

Vernon dlouho nevěděl, kde je domov pana Greena. Najednou mu došlo, že pan Green samozřejmě bydlí v lese. Les byl pro Vernona vždycky fascinující. Z jedné strany s ním hraničil park. Byly tam vysoké zelené palouky a Vernon se podél nich plížil a doufal, že najde skulinu, kterou by mohl prohlédnout. Všude kolem se ozýval šepot, vzdechy a šustění, jako by spolu stromy mluvily. V polovině cesty dolů byly dveře, ale bohužel byly vždycky zamčené, takže Vernon nikdy nemohl vidět, jak to v lese doopravdy vypadá.

Sestra by ho tam samozřejmě nikdy nevezala. Byla jako všechny sestry a dávala přednost dobré rovné chůzi po cestě a žádnému špinění nohou tím hnusným vlhkým listím. Takže Vernon do lesa nikdy nesměl. O to víc na to myslel. Někdy by si tam s panem Greenem dal čaj. Pudl, Veverka a Strom měli mít pro tu příležitost nové obleky.

4.

Školka Vernonovi připadala nudná. Zahrada byla jiná. Byla to opravdu velmi vzrušující zahrada. Bylo v ní tolik různé zábavy a zajímavých věcí. Dlouhé procházky mezi stříhanými tisy s okrasným ptactvem, vodní zahrada s tlustými zlatými rybkami, zděná ovocná zahrada, divoká zahrada s mandloněmi v jarním období a hájkem stříbrných bříz, pod nimiž rostly modré zvonky, a nejlépe ten kousek s hrazením, kde byly ruiny starého opatství. To bylo místo, kde by byl Vernon nejraději ponechán sám sobě – aby mohl šplhat a zkoumat. Ale to se mu nikdy nepodařilo. Ve zbytku zahrady si dělal, co chtěl. Winnie byla vždycky poslána ven s ním, ale protože pozoruhodnou shodou okolností vždycky narazili na druhého zahradníka, mohl si hrát své vlastní hry, aniž by ho Winnie rušila přílišnou laskavou pozorností.

5.

Postupně se Vernonův svět rozšiřoval. Dvojhvězda, maminkatátínek, se oddělila, stali se z nich dva odlišní lidé. Tatínek zůstal mlhavý, ale maminka se stala docela osobitou osobností. Často navštěvovala školku, aby si “hrála se svým milovaným chlapečkem”. Vernon její návštěvy snášel s vážnou zdvořilostí, ačkoli to obvykle znamenalo, že se musel vzdát hry, které se sám věnoval a hrál takovou, která podle jeho názoru nebyla zdaleka tak

dobrá. Někdy s ní přicházely dámské návštěvy a ona pak Vernona pevně tiskla (což nesnášel) a plakala: „Je tak krásné být matkou! Mít vlastního milovaného chlapečka.“

Velmi zrudlý Vernon se z jejího objetí vymanil. Protože to vůbec nebyl chlapeček. Byly mu tři roky.

Když se jednoho dne, těsně po scéně podobné výše uvedené, podíval přes pokoj, uviděl svého otce, jak stojí u dveří dětského pokoje a sardonickým pohledem ho pozoruje. Jejich pohledy se setkaly. Zdálo se, že mezi nimi něco proběhlo – porozumění – pocit spřízněnosti. Matčiny kamarádky si povídaly.

„Taková škoda, Myro, že není po tobě. Tvoje vlasy by byly moc krásné na tom dítěti.“

Vernon však náhle pocítil hrdost. Byl podobný svému otci.

6.

Vernon si vždycky pamatoval den, kdy k němu přišla na oběd ta americká dáma. Nejdřív kvůli sestřiným výkladům o Americe, kterou, jak si později uvědomil, zaměnila za Austrálii.

Na dezert šel v úžasu. Kdyby ta dáma byla doma ve své zemi, chodila by po světě hlavou dolů a svěšovala hlavu. Úplně to stačilo, aby ho to přimělo zírat. A pak také používala zvláštní slova pro ty nejjednodušší věci.

„Ach, jak je roztomilý? Podívej, zlato, přinesla jsem ti krabici bonbónů. Nepřijdeš si pro ni?“

Vernon opatrně přišel a přijal dárek. Paní zjevně nevěděla, o čem mluví. Nebyly to bonbóny, ale dobrý Edinburgh Rock.

Byli tam také dva pánové, jeden z nich byl manžel té americké dámy. Ten řekl: „Poznáš půl koruny, chlapče, když ji vidíš?“

A vzápětí se ukázalo, že ta půlkoruna měla být pro něj samotného, aby si ji mohl ponechat. Celkově to byl nádherný den.

Vernon nikdy příliš nepřemýšlel o svém domově. Věděl, že je větší než fara, kam občas chodil na čaj, ale málokdy si hrál s jinými dětmi nebo chodil k nim domů. Proto ho toho dne něco šokovalo.

Návštěvy se rozlétly po celém domě a hlas americké dámy se neustále zvyšoval.

„Panečku, jestli to není až příliš úžasné. Viděl jsi někdy něco takového? Pět set let, říkáte? Franku, poslechni si to. Jindřich VIII. – jestli to není jako poslouchat anglické dějiny. A opatství je ještě starší, říkáš?“

Chodili všude možné, procházeli dlouhou obrazárnou, kde z namalovaných pláten arogantně nebo s chladnou tolerancí shlížely tváře podivně podobné Vernonovým s tmavýma očima posazenýma blízko sebe a úzkými hlavami. Byly tam pokorné ženy v šatech nebo s perlami zapletenými do vlasů – Deyreovy ženy se snažily být pokorné, provdané za divoké pány, kteří neznali strach ani soucit, které se hodnotícím pohledem dívaly na Myru Deyreovou, poslední z jejich řad, když kráčela pod nimi. Z obrazárny se vydali do čtvercového sálu a odtud do kněžské komnaty.

Vernona už dávno odstranila sestra. Našli ho opět v zahradě, jak krmí zlaté rybky. Vernonův otec šel do domu pro klíče od zříceniny opatství. Návštěvníci zůstali sami.

„Můj ty Franku,“ řekla americká dáma. „Není to příliš nádherné? Tolik let. Předáváno z otce na syna. Romantické, to ti říkám, prostě příliš romantické toto všechno. Tolik let. Prostě fantazie!“

V tu chvíli promluvil druhý pán. Nebyl moc hovorný, zatím ho Vernon vůbec neslyšel mluvit. Nyní však pootevřel rty a pronesl

jedno slovo – slovo tak okouzlující, tak tajemné, tak rozkošné, že na něj Vernon nikdy nezapomněl.

„Brumagem,“ řekl ten druhý pán.

A než se ho Vernon stačil zeptat (což chtěl udělat), co to podivuhodné slovo znamená, došlo k dalšímu rozptýlení.

Z domu vyšla jeho matka. Za jejími zády byl západ slunce – malířský západ slunce surové zlaté a červené barvy. Na tomto pozadí Vernon spatřil svou matku – poprvé ji uviděl – nádhernou ženu s bílou pletí a zlatočervenými vlasy – bytost podobnou obrázkům v jeho pohádkové knize, uviděl ji náhle jako něco úžasného a krásného.

Na ten zvláštní okamžik nikdy nezapomněl. Byla to jeho matka, byla krásná a on ji miloval. Něco ho uvnitř bolelo, jako bolest – jenže to nebyla bolest. A v hlavě mu podivně dunělo – hřmotný zvuk, který končil vysoko a sladce jako ptačí tón. Celkově to byl velmi krásný okamžik.

A do toho se přimíchalo to kouzelné slovo – Brumagem.

Kapitola druhá

1.

Chůva Winnie odjížděla. Stalo se to velmi náhle. Ostatní služebnictvo si šeptalo. Winnie se rozplakala. Plakala a plakala. Chůva jí dala něco, čemu říkala kázání a po něm Winnie plakala víc než kdy jindy. Na sestře bylo něco strašného, zdála se větší než obvykle. Winnie, jak Vernon věděl, odcházela kvůli otci. Přijal tuto skutečnost bez zvláštního zájmu nebo zvědavosti. Chůvy někdy skutečně odcházely kvůli otci.

Jeho matka byla zavřená ve svém pokoji. I ona plakala. Vernon ji slyšel přes dveře. Neposlala pro něj a jeho nenapadlo, aby za ní šel. Ve skutečnosti se mu nejasně ulevilo. Nesnášel ten zvuk pláče, to hltavé funění, dlouhé odfrkávání, a vždycky se to dělo tak blízko jeho uším. Lidé, kteří plakali, vás vždycky objímali. Vernon takové zvuky blízko uší nesnášel. Nic na světě nesnášel víc než špatný druh hluku. Člověk se po něm cítil celý schoulený jako list uprostřed. To byla ta veselá část pana Greena. Nikdy nedělal špatný zvuk.

Winnie balila krabice. Sestra byla uvnitř s ní – teď už ne tak hrozná sestra – skoro lidská sestra.

„Tak tohle ať je pro tebe varování, děvče,“ řekla jí sestra. „Na příštím místě už žádné zanášení.“

Winnie si odfrkla něco o tom, že to není žádná škoda.

„A doufám, že už žádná nebude,“ řekla sestra. „Troufám si říct, že hodně záleží na tom, že máš zrzavé vlasy. Zrzavé dívky jsou vždycky přelétavé, říkávala moje drahá maminka. Neříkám, že jsi špatná holka. Ale to, co jsi udělala, se nesluší. Nevhodné – víc říct nemůžu.“

A jak si Vernon často všiml, po použití této konkrétní věty pokračovala a řekla toho mnohem víc. Ale on ji neposlouchal, protože přemýšlel o slově Nevhodný. Nevhodný, jak věděl, je věc, která se říká o klobouku. Kde se vzal klobouk?

„Co je nevhodné, sestro?“ zeptal se později.

Sestra, s ústy plnými špendlíků, protože právě stříhala Vernonovi plátěný oblek, odpověděla.

„Nevhodný?“ zopakovala bezmyšlenkovitě.

„Co je nevhodné?“

„Malí kluci, kteří se pořád vyptávají na hlouposti,“ řekla sestra s obratností, jak bylo jejím zvykem.

2.

Toho odpoledne přišel do dětského pokoje Vernonův otec. Měl podivný, potutelný výraz – nešťastný a vzdorovitý. Před Vernonovým kulatým zaujatým pohledem mírně zavrával.

„Ahoj, Vernone.“

„Ahoj, otče.“

„Jedu do Londýna. Sbohem, chlapče.“

„Jedeš do Londýna, protože jsi políbil Winnie?“ zeptal se Vernon se zájmem.

Jeho otec pronesl slovo, o kterém Vernon věděl, že by ho neměl slyšet – natož aby ho někdy opakoval. Věděl, že je to slovo, které

používají gentlemani, ale malí chlapci ne. Tato skutečnost mu propůjčovala tak velké kouzlo, že Vernon měl ve zvyku usínat s tím, že si ho opakoval s jiným zakázaným slovem. Tím druhým slovem byly korzety.

„Kdo ti to k čertu řekl?“ vztekal se otec.

„Nikdo mi to neřekl,“ řekl Vernon po chvíli přemýšlení.

„Tak jak jsi to věděl?“

„A ty jsi to nevěděl?“ zeptal se Vernon.

Jeho otec přešel místnost, aniž by odpověděl.

„Winnie mě taky občas políbí,“ poznamenal Vernon. „Ale mně se to moc nelíbilo. Já ji musím líbat taky. Zahradník ji líbá často. Zdá se, že se mu to líbí. Já si myslím, že líbání je hloupost. Bavilo by mě snad Winnie líbat víc, kdybych byl dospělý, otče?“

„Ano,“ řekl záměrně. „Myslím, že ano. Synové jsou někdy velmi podobní svým otcům.“

„Chtěl bych být jako ty,“ řekl vzrušeně Vernon. „Jsi skvělý jezdec. Říkali, že se ti v kraji nikdo nevyrovná a že lepší znalec koní nikdy nežil.“ Poslední slova pronesl Vernon rychle. „Raději bych byl jako ty než maminka. Z mámy koně bolí záda. Sama to říkala.“

Nastala další pauza.

„Maminku bolí hlava a špatně se jí dýchá,“ pokračoval Vernon.

„Já vím.“

„Už ses s ní rozloučil?“

„Ne.“

„A chystáš se? Protože budeš muset spěchat. Právě přijíždí kočár.“

„Myslím, že nebudu mít čas.“

Vernon moudře přikývl.

„Troufám si říct, že je to dobrý nápad. Nerad líbám lidi, když pláčou. Stejně nemám moc rád, když mě máma líbá. Moc se tiskne a mluví mi do ucha. Myslím, že bych skoro radši políbil Winnie. Co bys chtěl ty, tati?“

Otcův náhlý odchod z místnosti ho vyvedl z míry. Před chvílí přišla sestra. Uctivě se postavila stranou, aby ho nechala projít, a Vernon měl nejasnou představu, že se mu podařilo otce vyvést z míry. Katie, pomocnice v domácnosti, přišla uvařit čaj. Vernon si postavil v rohu z kostek komín. Znovu se kolem něj uzavřela stará poklidná atmosféra dětského pokoje.

3.

Náhle došlo k vyrušení. Ve dveřích stála jeho matka. Oči měla opuchlé pláčem. Otřela si je kapesníkem. Stála tam teatrálně nešťastná.

„Je pryč,“ vykřikla. „Aniž by mi řekl jediné slovo. Odešel bez jediné slova. Ach, můj synáčku.“

Přejela po podlaze a sebrala Vernona do náruče. Věž, nejméně o jedno patro vyšší než všechny, které kdy postavil, se rozpadla v trosky. Matčin hlas, hlasitý a rozrušený, se mu zarýval do ucha. „Mé dítě – můj synáčku – přísahěj, že mě nikdy neopustíš – přísahěj!“

Sestra k nim přišla naproti.

„Neberte si to tak. Raději se vraťte do postele. Edith vám přinese šálek horkého čaje.“

Její tón byl autoritativní – přísný.

Matka stále vzlykala a tiskla ho k sobě. Vernonovo celé tělo začalo tuhnout v odporu. Ještě chvíli to vydržel – ještě velmi malou chvíli – a udělal by všechno, co by maminka chtěla, jen kdyby ho pustila.

„Musíš mi to vynahradit, Vernone – vynahradit mi utrpení, které mi způsobil tvůj otec. Ach, můj Bože, co mám dělat?“

Kdesi vzadu v mysli si Vernon uvědomil, že Katie je tichá, nadšená, že si tu scénu užívá.

„Pojďte, madam,“ řekla sestra. „Jen byste to dítě rozrušila.“

Autorita v jejím hlase byla tentokrát tak výrazná, že se jí Vernonova matka podvolila. Slabě se opřela o sestřinu paži a nechala se vyvést z pokoje.

Sestra se vrátila o několik minut později velmi rudá v obličeji.

„Panebože,“ řekla Katie, „copak ještě nepřestala? Pravidelná hysterie – tak se tomu říká! No, to bylo k tomu! Snad si nemyslíš, že si udělá nějakou neplechu? Ty hnusné rybníky na zahradě. Pán je jednička – ne že by si toho od Ní nemusel hodně vytrpět. Všechny ty scény a záchvaty vzteku.“

„To stačí, děvče,“ řekla sestra. „Můžeš se vrátit ke své práci a podřízené služebnictvo, které diskutuje se svými nadřízenými o takových věcech, je věc, kterou jsem v panském domě ještě nezažila. Tvoje matka tě měla lépe vychovat.“

Katie pohodila hlavou a odešla. Sestra se pohybovala kolem dětského stolu a s nezvyklou prudkostí přendávala šálky a talíře. Její rty se pohybovaly a mumlaly si pro sebe.

„Vkládám dítěti do hlavy nápady. Nemám s tím trpělivost...“

Kapitola třetí

1.

Přišla nová chuva, hubená bílá dívka s vyvalenýma očima. Jmenovala se Isabel, ale říkalo se jí Susan, protože to bylo “vhodnější”. To Vernona velmi mátló. Požádal sestru o vysvětlení.

„Jsou jména vhodná pro šlechtu, Vernone, a jména vhodná pro služebnictvo. To je všechno.“

„Proč se tedy ve skutečnosti jmenuje Isabel?“

„Jsou lidé, kteří se při křtu svých dětí snaží napodobit své nadřízené jako opice.“

Slovo opice působilo na Vernona rušivě. Opice byly opice. Křtili lidé své děti v zoo?

„Myslel jsem, že lidé se křtí v kostele.“

„To ano, Vernone.“

Velmi záhadné – proč bylo všechno tak záhadné? Proč byly věci záhadnější než dřív? Proč vám jeden člověk říkal jednu věc a druhý něco úplně jiného?

„Sestro, jak se rodí děti?“

„Na to už ses mě ptal, Vernone. Andělícci je přinášejí v noci oknem.“

„To Am-am-am...“

„Nekoktej, Vernone.“

„Paní Amenkun, která přišla – říkala, že mě našli pod angreštovým keřem.“

„Tak to dělají s americkými dětmi,“ řekla sestra klidně.

Vernon si s úlevou oddechl. Samozřejmě! Pocítil pulzující vděčnost vůči sestře. Vždycky to věděla. Díky ní se nejistě se kymácející vesmír opět narovnal. A nikdy se nesmála. Jeho matka ano. Slyšel ji říkat jiným dámám: “Klade mi ty nejpodivnější otázky. Jen si to poslechni. Nejsou děti legrační a roztomilé?”

Ale Vernon vůbec nechtěl být zábavný nebo roztomilý. Chtěl to jen vědět. Musel to vědět. To patřilo k dospívání. Když jste dospěli, věděli jste všechno a v peněžence jste měli zlaté panovníky.

2.

Svět se dál zvětšoval.

Byli tu například strýcové a tety.

Strýček Sydney byl mamčin bratr. Byl malý a statný a měl poněkud červený obličej. Měl ve zvyku broukat si melodie a chrastit penězi v kapsách kalhot. Rád vtipkoval, ale Vernonovi se jeho vtipy nezdály vždycky moc vtipné.

“Co kdybych ti nasadil klobouk,” říkával strýc Sydney, “a ty bys ho měl na hlavě? Hej? Jak bude vypadat, co myslíte?”

Zvláštní, jaké otázky si kladou dospělí lidé! Zvědavé – a také obtížné, protože jestli sestra Vernonovi vždycky něco vštěpovala, tak to, že malí chlapi nikdy nesmějí mít osobní poznámky.

“Ale no tak,” říkal strýc Sydney vytrvale. “Jak bude malej vypadat? Tady...,” popadl dotyčnou plátěnou záležitost a vyrovnal mi ji na hlavě. “Jak vypadá – eh?”

No, když už člověk musí odpovědět, tak musí. Vernon odpověděl zdvořile a trochu unaveně: “Myslím, že vypadám dost hloupě.”

“Ten tvůj kluk nemá smysl pro humor, Myro,” říkával strýc Sydney matce. “Vůbec žádný smysl pro humor. Škoda.”

Teta Nina, otcova sestra, byla úplně jiná.

Příjemně voněla, jako zahrada za letního dne, a měla jemný hlas, který se Vernonovi líbil. Měla i další přednosti – nelíbala vás, když jste nechtěli, a netrvala na vtipech. Ale do Abbots Puissants moc často nechodila.

“Musela být,” pomyslel si Vernon, “velmi statečná,” protože to byla ona, kdo ho poprvé přiměl uvědomit si, že člověk může ovládnout zvíře.

Šelma bydlela ve velkém obývacím pokoji. Měla čtyři nohy a lesklé hnědé tělo. A měla dlouhou řadu zubů, což si Vernon myslel, když byl ještě hodně malý. Velké žluté lesklé zuby. Vernon byl zvířetem od malička fascinován a zároveň vyděšen. Když jste totiž šelmu podráždili, vydávala podivné zvuky, vzteklé vrčení nebo pronikavý vzteklý nářek – a ty zvuky vás nějak bolely víc než cokoli na světě, bolely vás až v nitru. Třásli jste se z nich a bylo vám z nich špatně, pálily vás oči a štípaly, a přesto jste nějakým podivným kouzlem nemohli odejít.

Když Vernonovi někdo četl příběhy o dracích, vždycky si je představoval jako tu šelmu. A jedny z nejlepších her s panem Greenem byly ty, při kterých šelmu zabili – Vernon zabodl meč do jejího hnědého lesklého těla, zatímco sto dětí za ním jásalo a zpívalo. Teď, když už byl velký kluk, to samozřejmě věděl lépe. Věděl, že šelma se jmenuje Grand Piano a že když ji úmyslně napadnete zuby, říká se tomu “hrát na piano!” a že to dámy dělají po večeři pánům. Ale v hloubi duše se pořád bál a občas se mu zdálo, jak ho šelma

pronásleduje po schodech do dětského pokoje – a on se budil s křikem.

Ve snech žila šelma v lese, byla divoká a zvuky, které vydávala, byly příliš strašné, než aby se daly vydržet.

Maminka někdy “hrála na piano” a to Vernon snášel jen s obtížemi. Měl pocit, že zvíře by to, co s ním dělá, opravdu neprobudilo. Ale ten den, kdy hrála teta Nina, to bylo jiné.

Vernon provozoval jednu ze svých imaginárních her v koutě. Spolu s veverkou a pudlem pořádali piknik a jedli humry a čokoládové éclairs.

Teta Nina si ani nevšimla, že je v místnosti. Posadila se na hudební stoličku a v klidu si hrála.

Fascinovaný Vernon se plížil blíž a blíž. Nina se konečně podívala a viděla, jak na ni zírá, po tváři mu stékají slzy a jeho drobným tělem otřásají velké vzlyky. Zastavila se. „Co se děje, Vernone?“

„Nenávidím to,“ vzlykl Vernon. „Snědl jsem to. Bolí mě to tady.“
Rukama si sevřel břicho.

V tu chvíli vešla do pokoje Myra. Zasmála se.

„Není to divné? To dítě prostě hudbu nesnáší. Je to tak divné.“

„Proč neodejde, když ji nesnáší?“ zeptala se nechápavě Nina.

„Nemůžu,“ vzlykl Vernon.

„Není to směšné?“ uchichtla se Myra.

„Myslím, že je to docela zajímavé.“

„Většina dětí chce pořád brnkat na klavír. Zkoušela jsem tuhle Vernonovi ukázat bubínek, ale ani trochu ho to nebavilo.“

Nina zůstala zamyšleně zírat na svého malého synovce.

„Nechce se mi věřit, že by moje dítě mohlo být nemuzikální,“ řekla Myra dotčeným hlasem. „Když mi bylo osm let, hrála jsem docela

složité skladby.“

„No jo!“ řekla Nina neurčitě. „Jsou různé způsoby, jak být muzikální.“

„Což,“ pomyslela si Myra, „bylo něco tak hloupého, co Deyreovi říkali. Buď je člověk muzikální a hraje skladby, nebo není. Vernon zjevně nebyl.“

3.

Sestřina matka byla nemocná. Podivná nevídaná katastrofa v dětském pokoji. Sestra, velmi zarudlá a zachmuřená, si balila věci za asistence Susan Isabel. Vernon, ustaraný, soucitný, ale především zaujatý, stál opodál a ze zájmu se vyptával.

„Je tvoje matka hodně stará, sestro? Je jí sto let?“

„Jistěže ne, Vernone.“

„Myslíš, že se chystá zemřít?“ pokračoval Vernon a toužil být laskavý a pochopit ji.

Cookova matka byla nemocná a zemřela. Sestra neodpověděla.

Místo toho řekla ostře: „Vyndej pytle na boty ze spodního šuplíku, Susan. Teď už vykroč živě, děvče.“

„Sestro, bude tvoje matka...“

„Nemám čas odpovídat na otázky, Vernone.“

Vernon se posadil na roh otomanu potaženého chintzem a oddal se úvahám. Sestra říkala, že matce není sto let, ale že už musí být kvůli tomu všemu hodně stará. Sestra, kterou vždy považoval za strašně starou. Představa, že existuje bytost, která má vyšší věk a moudrost větší než sestra, byla přímo ohromující. Sama sestra se tím zvláštním způsobem zmenšila na úroveň obyčejné lidské bytosti. Už nebyla postavou, které by sekundoval pouze sám Bůh.

Vesmír se posunul – hodnoty se přehodnotily. Sestra, Bůh a pan Green – všichni tři ustoupili, stali se vágnějšími a rozmazanějšími. Maminka, otec, dokonce i teta Nina – zdálo se, že na nich záleží víc. Hlavně maminka. Maminka byla jako princezny s dlouhými krásnými zlatými vlasy. Chtěl by kvůli mamince bojovat s drakem – hnědým lesklým drakem jako je zvíře (piano).

Jaké bylo to slovo – kouzelné slovo? Brumagem – to bylo ono – Brumagem. Kouzelné slovo! Princezna Brumagem! Slovo, které si měl v noci tiše a potají opakovat zároveň s “Čertem” a “Korzetem”. Ale nikdy to nesměla slyšet maminka – protože moc dobře věděl, že by se smála – vždycky se smála, takovým tím smíchem, že se člověk uvnitř scvrkával a chtěl se svíjet. A říkala věci – vždycky říkala věci, přesně takové, které člověk nesnášel. “Nejsou děti příliš legrační?” A Vernon věděl, že není vtipný. Neměl rád legrační věci – strýc Sydney to říkal. Kdyby jen maminka ne...

Seděl na kluzkém chintzu a zmateně se mračil. Náhle zběžně zahlédl dvě ženy. Jednu, princeznu, krásnou maminku, o které snil, která se mu pletla se západy slunce a kouzly a zabíjením draků – a druhou – tu, která se smála a která říkala: “Nejsou děti moc legrační?”

Jenomže samozřejmě ty dvě byla jedna...

Zavrtěl se a povzdechl si. Sestra, zarudlá od námahy od zavírání kufru, se k němu vlídně otočila.

„Co se děje, Vernone?“

„Nic,“ řekl smutně Vernon.

Vždycky musíš říkat ‘nic’. Nikdy se to nedalo poznat. Protože kdybys to řekl, nikdo by se nikdy nedozvěděl, co tím myslíš...

Za vlády Isabel přejmenované na Susan byl dětský pokoj úplně jiný. Mohli jste zlobit, a docela často jste zlobili. Susan ti říkala, abys něco nedělal, a ty jsi to stejně dělal! Susan říkala: „Já to řeknu tvé matce.“ A ty jsi věděl, že to nikdy neudělá.

Susan si zpočátku užívala postavení a autoritu, kterou měla v sestřině nepřítomnosti. A nebýt Vernona, užívala by si ji i nadále. Vyměňovala si důvěrnosti s Katie, pomocnicí v domácnosti.

„Nevím, co ho to napadlo. Někdy je jako malý démon. A on je prý tak hodný a dobře vychovaný paní Pascalovou.“

Na to Kate odpověděla: „Ach, ta je tedy jednička! Pěkně tě to zvedne, co?“

A pak si šeptaly a chichotaly se.

„Kdo je paní Pascalová?“ Vernon se jednoho dne zeptal.

„No, já nevím, pane Vernone! Copak neznáte jméno své vlastní vychovatelky?“

Takže sestra byla paní Pascalová. Další šok. Vždycky byla jen sestra. Bylo to, jako kdyby vám někdo řekl, že Bůh se jmenuje pan Robinson.

Paní Pascalová! Sestra! Čím víc jste o tom přemýšleli, tím víc vám to připadalo zvláštní. Paní Pascalová – stejně jako maminka byla paní Deyreová a tatínek pan Deyre. Vernon kupodivu nikdy nepřemýšlel o tom, že by mohl existovat nějaký pan Pascal. (Ne že by někdo takový existoval. Paní byla tichým uznáním sestřina postavení a autority). Sestra stála sama ve stejné nádheře jako pan Green, na kterého Vernon navzdory stovce dětí (a Pudlovi, Veverce a Stromu) nikdy nepomyslel, že by se k němu vážala nějaká paní Greenová! Vernonova zvědavá mysl se zatoulala jiným směrem. „Susan, líbí se ti, že ti říkají Susan? Nebylo by lepší, kdyby se ti říkalo Isabel?“

Susan (nebo Isabel) se jako obvykle zachichotala.

„Nezáleží na tom, co se mi líbí, pane Vernone.“

„Proč ne?“

„V tomhle světě musí lidé jako já dělat, co se jim řekne.“

Vernon mlčel. Ještě před několika dny si myslel totéž. Ale začínal vnímat, že to není pravda. Člověk nemusí dělat, co se mu řekne. Záleželo na tom, kdo vám to řekl.

Nebyla to otázka trestu. Susan ho neustále posazovala na židle, stavěla do kouta a připravovala o sladkosti. Na druhou stranu sestře stačilo, aby se na něj přísně podívala přes brýle s určitým výrazem ve tváři, a cokoli jiného než okamžitá kapitulace nepřipadalo v úvahu.

Susan neměla ve své povaze žádnou autoritu a Vernon to věděl. Objevil vzrušení z úspěšné neposlušnosti. A také se mu líbilo Susan trápit. Čím víc byla Susan ustaraná, rozrušená a nešťastná, tím víc se to Vernonovi líbilo. Byl, jak se na jeho léta slušelo, stále v době kamenné. Plně si vychutnával potěšení z krutosti.

Susan si vytvořila zvyk nechat Vernona, aby si šel hrát na zahradu sám. Co by se mu mohlo stát?

„Nebudete se přibližovat k rybníkům, že ne, pane Vernone?“

„Ne,“ řekl Vernon a okamžitě si vytvořil úmysl to udělat.

„Budeš si hrát s obručí jako hodný chlapec?“

„Ano.“

Susan si s úlevou oddechla. Ze šuplíku vytáhla knihu s názvem *Vévoda a mlékařka* v papírových deskách.

Vernon tloukl do obruče a vydal se na obhlídku ohrazené ovocné zahrady. Obruč se mu vymkla z rukou a skočila na malý kousek země, kterému se právě věnoval Hopkins, hlavní zahradník.

Hopkins pevně a autoritativně nařídil Vernonovi, aby z místa odešel, a Vernon šel. Hopkinse respektoval.

Vernon opustil obruč a vylezl na jeden nebo dva stromy. To znamená, že se s veškerou opatrností dostal do výšky asi šesti stop od země. Když ho tento nebezpečný sport přestal bavit, posadil se na větev a přemýšlel, co dál.

Celkově myslel na rybník. Susan mu ho zakázala, a tak ho pochopitelně fascinoval. Ano, půjde k rybníku. Vstal, a když tak učinil, napadla ho další myšlenka, kterou mu vnukl neobvyklý pohled.

Dveře do lesa byly otevřené!

5.

Něco takového se Vernonovi ještě nikdy nestalo. Znovu a znovu ty dveře tajně zkoušel. Vždycky byly zamčené.

Opatrně se k nim připlížil. Les! Stál pár kroků za dveřmi. Do jeho chladných zelených hlubin se dalo ponořit přímo. Vernonovi se zrychlil tep.

Vždycky chtěl jít do lesa. Teď měl příležitost. Jakmile se sestra vrátí, něco takového už nepřipadalo v úvahu.

Přesto stále váhal. Nebyl to žádný pocit neposlušnosti, který ho zdržoval. Přesně řečeno, nikdy neměl zakázáno chodit do lesa. Jeho dětská mazanost měla tuhle výmluvu připravenou.

Ne, šlo o něco jiného. Strach z neznáma – z těch temných listnatých hlubin. Vzpomínky předků ho držely zpátky...

Chtěl jít i nechtěl jít. Mohly by tam být věci – věci jako bestie. Věci, které se vynořily za tebou – které tě pronásledovaly s křikem...

Nejistě přešlápl z jedné nohy na druhou.

Ale věci tě ve dne nepronásledovaly. A pan Green (Zelený) žil v lese. Ne že by pan Green byl tak skutečný jako dřív. Přesto by bylo docela veselé prozkoumat a najít místo, kde byste předstírali, že pan Green opravdu žije. Pudl, veverka a strom by měli každý svůj vlastní domeček – malý listnatý domeček.

„Pojď, pudlíku,“ řekl Vernon neviditelnému společníkovi. „Máš svůj luk a šíp? Přesně tak. Sejdeme se s veverkou uvnitř.“

Svižně vykročil ven. Vedle něj, Vernonovu vnitřnímu oku zřetelný, šel pudl.

V lese bylo nádherně – šero, tma a zeleň. Ptáci zpívali a přelétali z větve na větev. Vernon si dál povídal se svým přítelem – luxus, který si neodvažoval často dovolit, protože by ho mohl někdo zaslechnout a říct: “Není příliš směšný? Předstírá, že má s sebou dalšího malého chlapce.” Doma si musel dávat velký pozor.

„Do oběda se dostaneme na hrad, pudlíku. Budou tam pečení leopardi. Halo, tady je veverka. Jak se máš, veverko? Kde je strom? Něco ti řeknu. Myslím, že chůze je dost únavná. Myslím, že pojedeme na koni.“

Koně byli přivázaní k přilehlému stromu. Vernonův byl mléčně bílý, pudlův uhelně černý – barvu koně veverky nedokázal přesně určit. Cválali vpřed mezi stromy. Byla tam smrtelně nebezpečná místa, morény. Syčeli na ně hadi a útočili na ně lvi. Ale věrní oři dělali vše, co po nich jejich jezdcí požadovali.

Jak hloupé bylo hrát si na zahradě – nebo si hrát kdekoli jinde než tady! Už zapomněl, jaké to bylo, hrát si s panem Zeleným a pudlem, veverkou a stromem. Jak by člověk mohl nezapomínat, když mu lidé neustále připomínali, že je malý legrační kluk, který si hraje na něco, co si myslí.

Vernon si vykračoval, tu rozverně, tu slavnostně a důstojně pochodoval. Byl skvělý, byl úžasný! Potřeboval, i když to sám nevěděl, aby mu někdo tloukl do noty, zatímco on bude zpívat vlastní chválu.

Les! Vždycky věděl, že to tak bude, a taky že bylo! Před ním se náhle objevila rozpadající se zeď porostlá mechem. Zeď hradu! Mohlo být něco dokonalejšího? Začal po ní šplhat.

Výstup byl opravdu snadný, i když provázený nejpříjemnějšími a nejnapínavějšími možnostmi nebezpečí. Zda je to hrad pana Greena, nebo zda ho obývá zlobr, který se živí lidským masem, se Vernon ještě nerozhodl. Obojí byla lákavá nabídka. Celkově se však přikláněl k té druhé, protože byl momentálně válečně naladěný. Se zarudlou tváří došel na vrchol zdi a podíval se na druhou stranu.

A tady do příběhu vstoupí na jeden krátký odstavec paní Somersová Westová, která měla ráda romantickou samotu (na krátkou dobu) a koupila si Woods Cottage jako "nádherně vzdálenou odevšad a skutečně, jestli víte, co tím myslím, v samém srdci lesa – v jednotě s přírodou!". A protože paní Somers Westová byla nejen umělecky založená, ale také hudebně založená, nechala zbourat jednu zeď, čímž ze dvou místností vytvořila jednu, a získala tak dostatek prostoru pro umístění klavíru.

A ve stejnou chvíli, kdy Vernon dosáhl vrcholu zdi, několik zpocených a potácejících se mužů pomalu tlačilo výše zmíněný klavír k oknu, protože dveřmi by se dovnitř nevešel. Zahrada Woods Cottage byla pouhou spleť porostu – divoké přírody, jak ji nazvala paní Somers Westová. Takže Vernon viděl jenom zvíře! Šelmu, živou a cílevědomou, pomalu se plazící k němu, zlou a pomstychtivou...

Na okamžik zůstal stát na místě. Pak s divokým výkřikem utekl. Utíkal podél vrcholu úzké rozpadající se zdi. Šelma byla za ním, pronásledovala ho... Blížila se, věděl to. Běžel – běžel rychleji než kdy jindy – noha se mu zachytila ve spleti břecťanu. Vrhł se dolů – padal – padal...

Kapitola čtvrtá

1.

Vernon se po dlouhé době probudil a zjistil, že leží v posteli. To bylo samozřejmě přirozené místo, kde se člověk měl nacházet, když se probudil, ale co přirozené nebylo, bylo to, že před ním v posteli trčel velký hrb. Právě když na to zíral, někdo na něj promluvil. Ten někdo byl doktor Coles, kterého Vernon docela dobře znal.

„Tak, tak,“ řekl doktor Coles, „a jak se cítíte?“

Vernon nevěděl, jak se doktor Coles cítí. On sám se cítil poněkud špatně a také to říkal.

„Hm, hm,“ řekl doktor Coles.

„A myslím, že mě někde něco bolí,“ řekl Vernon. „Myslím, že mě to bolí hodně.“

„Hm, hm,“ řekl doktor Coles znovu – ne příliš vstřícně, pomyslel si Vernon.

„Možná bych se cítil lépe, kdybych vstal,“ řekl Vernon. „Můžu vstát?“

„Obávám se, že teď ne,“ řekl doktor. „Viš, měl jsi pád.“

„Ano. Šelma po mně šla.“

„Cože? Kdo? Šelma? Jaká šelma?“

„Nevím, jak to zvíře vypadalo.“